

на д-ръ Чипиловски. Сцената, която идва следъ това, — острата разпра между Мила и братъ ѝ, неговата цинична материалистична философия :

„Богатството — ето умъ, ето всичко. Като имашъ пари — и умъ, и честъ и почестъ можешъ да си купишъ, ако ти трѣбватъ. Но нѣма защо да ги купувашъ: да бждешъ богатъ — то значи вече да си уменъ...“ — всичко това е твърде пресилено.

Едно остава безспорно: въ изстѣпленото мѣтане на Мила — въ бързосмѣнящитѣ се състояния на гнѣвъ, уплаха, на детска безпомощностъ, когато търси подкрепа дори у безчувствената Елисавета, на безкрайна горестъ, когато колѣнничи предъ брата си и му говори съ страстна откровеностъ и най-после въ възмущението ѝ отъ чудовищното му държане — въ всичко това има психологическа правда, — въ него е и драматичното напрежение.

Което прави това действие натегнато е шаржираната характеристика на Драгоданоглу, Елисавета и Чипиловски — особено на първия, представенъ като бездушенъ материалистъ и насилникъ.

Първата картина отъ последното действие, външно оживена, е въ сжщностъ вътрешно доста матова. Допискитѣ, които чете Христофоровъ, изобщо могатъ да се приематъ като характерни за нашитѣ обществени и политически нрави, но сж безъ свой „изразъ“ — възприемаме ги като общи мѣста. А красноречието на Христофорова лѣха на книга — спомня ни индивидуалистичнитѣ замашки на Ибсеновитѣ герои: „Новъ пжтъ ще намѣря азъ и ще свѣтя съ нова свѣтлина: днесъ отново настана май въ